

банків нестабільною та стримує видачу банками довгострокових кредитів для розвитку економіки України.

Незважаючи на стабілізацію ситуації на ринку депозитних операцій у 2013 році, справжнє випробування на міцність для банків почалися на початку 2014 року, коли вкладники почали масово переводити гривневі вклади у валютні. Для уникнення таких ситуацій в майбутньому банкам необхідно постійно підтримувати належний рівень сервісу, пропонувати нові депозитні програми. Окрім цього обов'язковою умовою успішності діяльності банків залишається застосування міжнародних стандартів та активне запровадження нетрадиційних банківських операцій та послуг.

1. Аналітичний огляд банківської системи України за 9 місяців 2013 року. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://rurik.com.ua/documents/research/bank_system_3_kv_2013_review.pdf

ОЦІНКА ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ФАКТОРИНГОВИХ ОПЕРАЦІЙ В ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Фаринович І.В.

Національний університет «Львівська політехніка»

В сучасних умовах ведення бізнесу суб'єкти господарювання шукають альтернативні варіанти фінансування оборотних коштів. Останнім часом все більшої популярності набувають факторингові операції які забезпечують ефективне формування оборотних коштів підприємств.

Теоретичні та практичні основи факторингу досліджувались в наукових працях, як вітчизняних так і зарубіжних вчених: В. В. Смачило, Н. М. Левченко, О. В. Лепьохін, Є. В. Склеповий, Т. В. Ковальова, Ю. С. Скакальський, Ю. М. Лисенко, Б. З. Гвоздев, Л. В. Руденко, І. О. Бланк, Н. М. Внукова, Є. Л. Склеповий, Р. Коттер, Е. Доллан, Дж. Гілберт, Р. Кембелл, та ін. Проте, більшість авторів досліджують основні поняття факторингових операцій та їх розвиток, окремі автори, такі як, О. І. Ступницький [1], А. М. Герасимович, М. Д. Алексеенко, І. М. Парасій-Вергуненко [2] розглядають ефективність факторингових операцій з позиції банку чи факторингової компанії, але недостатньо висвітлено питання ефективності застосування факторингових операцій в діяльності підприємств.

Ефективність застосування факторингу в діяльності підприємств пропонуємо оцінити за допомогою таких коефіцієнтів:

- коефіцієнт економічного зростання за чистим прибутком;
- коефіцієнт економічного зростання за валовим прибутком;
- коефіцієнт економічного зростання за виторгом від реалізації продукції;
- коефіцієнт економічного зростання за оборотними активами.

Коефіцієнт економічного зростання за чистим прибутком пропонуємо визначати за формулою:

$$\text{Кч.п.} = \text{ЧПф} / \text{Чп} \quad (1)$$

де, ЧПф та Чп – чистий прибуток, який отримано в результаті використання факторингу та без нього.

Коефіцієнт економічного зростання за валовим прибутком пропонуємо визначати за формулою:

$$\text{Кв.п.} = \text{ВПф} / \text{ВП} \quad (2)$$

де, ВПф та ВП – валовий прибуток, який отримано в результаті використання факторингу та без нього.

Коефіцієнт економічного зростання за виторгом від реалізації пропонуємо визначати за формулою:

$$\text{Кв.} = \text{Вф} / \text{В} \quad (3)$$

де, Вф та В – виторг від реалізації, який отримано в результаті використання факторингу та без нього.

Коефіцієнт економічного зростання за оборотними активами пропонуємо визначати за формулою:

$$\text{Коа.} = \text{Оаф} / \text{Оа} \quad (4)$$

де, Оаф та Оа – сума оборотних активів з використання факторингу та без нього.

В процесі дослідження економічної ефективності факторингових операцій доцільно зіставляти вище описані коефіцієнти. Оптимальним вважається таке співвідношення коефіцієнтів:

$$\text{Кч.п.} \geq \text{Кв.п.} \geq \text{Кв.} \geq 1 \geq \text{Коа.}$$

Таке співвідношення коефіцієнтів пропонуємо назвати правилом «Зростання економічної ефективності підприємств з факторингом».

Таке співвідношення коефіцієнтів означає, що коефіцієнт економічного зростання за оборотними активами повинно бути меншим за одиницю за рахунок іммобілізації оборотних активів, а коефіцієнт економічного зростання за виторгом від реалізації повинен бути більшим за одиницю за рахунок пришвидшення оборотності оборотних активів. Коефіцієнт економічного зростання за валовим прибутком повинен бути більшим за коефіцієнт економічного зростання за виторгом від реалізації шляхом зниження витрат на закупівлю товарів, а коефіцієнт економічного зростання за чистим

прибутком повинен бути більшим за коефіцієнт економічного зростання за валовим прибутком за рахунок зниження фінансових витрат. Найважливіше у запропонованому правилі, щоб три коефіцієнти, крім коефіцієнта економічного зростання за оборотними активами були більшими за одиницю, а коефіцієнт економічного зростання за оборотними активами мав значення менше одиниці [3].

Отже, якщо в результаті оцінки ефективності факторингових операцій вимоги правила «Зростання економічної ефективності підприємств з факторингом» задовольняються, це свідчить, що застосування факторингу в діяльності підприємств є економічно ефективним, а якщо, навпаки, не задовольняються вимоги - то необхідно додатково проводити факторний аналіз з метою виявлення факторів впливу на фінансові результати та їх усунення.

1. Ступницький О. І. Сучасний факторинг: ефективність торговельних операцій та управління корпоративними фінансами: навчальний посібник / О. І. Ступницький, В. М. Коверда. – К.: Видавничо- поліграфічний центр "Київський університет", 2010. – 255с. 2. Герасимович А. М. Аналіз банківської діяльності Підручник / А. М. Герасимович, М. Д. Алексеєнко, І. М. Парасій-Вергуненко — К.: КНЕУ, 2004. — 599 с. - publib.if.ua/part/6384 3. Квасній Л.Г. Методичні підходи до оцінки економічної ефективності застосування факторингу в діяльності торговельних підприємств / Квасній Л.Г., Фарінович І.В. // Науковий журнал Економіка розвитку. – Харків. Вид. ХНЕУ, 2013 - № 2 (58) - с. 76-80

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО РИНКУ

Шкварчук Л.О.

Національний університет "Львівська політехніка"

Потреба регулювання фінансового ринку зумовлюється тим, що на ринку наявні інтереси різних учасників, які можуть вступати у суперечності між собою. Для забезпечення стабільності і правового впорядкування ринку, регламентування взаємовідносин між усіма його учасниками держава впроваджує відповідну систему регулювання. У світовій практиці виділяють дві основні системи регулювання. Перша система передбачає регулювання переважно державними органам, і лише незначна частина повноважень із нагляду, контролю,